

Μνήμη Αγίου Αλεξάνδρου στην Καρδίτσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το Σάββατο 30 Αυγούστου, ημέρα μνήμης του εν Αγίοις πατρός ημών Αλεξάνδρου, η Καρδίτσα γέμισε πνευματικότητα και συγκίνηση. Στον Ιερό Ναό Αγίου Αλεξάνδρου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία, πλαισιωμένος από κληρικούς και πλήθος πιστών, οι οποίοι συμμετέχοντας στην ακολουθία και στη Θεία Κοινωνία, είχαν την ευκαιρία να βιώσουν ζωντανά τη συνέχεια της Ορθόδοξης παράδοσης και να ανανεώσουν την πνευματική τους ζωή μέσα από το παράδειγμα του Αγίου Αλεξάνδρου.

Ο λόγος του Σεβασμιωτάτου ανέδειξε τη σημασία της μνήμης του Αγίου Αλεξάνδρου και το διαχρονικό μήνυμα της πίστης και της αγάπης προς τον Θεό. Το κήρυγμά του τίμησε τον Άγιο Αλέξανδρο, Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως,

ως υποδειγματικό ποιμένα και διδάσκαλο της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Τόνισε τον ρόλο του στη διαφύλαξη του ορθόδοξου δόγματος και η πιστή του ακολούθηση της διδασκαλίας του Χριστού ως «της θύρας». Υπογράμμισε επίσης τον συνεχή αγώνα κατά της αίρεσης και τη σημασία της μίμησης τέτοιων ιερών μορφών.

Χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Εγώ είμαι η Θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει».

Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης, ο Θεολόγος, μας καταγράφει επακριβώς, αδελφοί μου, τους λόγους του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ο ένδοξος Κύριός μας, με πλήρη συνείδηση, μας αναφέρεται και μας λέγει ότι: «Ξέρετε, εγώ είμαι η θύρα που θα πρέπει να εισέλθετε για να κληρονομήσετε τη Βασιλεία του Θεού. Εγώ είμαι η θύρα· είμαι ο τρόπος και ο δρόμος και η πορεία ζωής, που καλείστε όλοι να ακολουθήσετε και να περάσετε με μία μοναδική και ξεχωριστή αυτοσυνειδησία, ότι είμαστε υπό τον Θεόν πλασμένοι, και εφόσον είμαστε υπό του Θεού πλασμένοι, αναβιβαζόμαστε όλοι στον Θεό».

Είναι η πορεία μας, είναι ο δρόμος μας, είναι η συναναστροφή μας με τους Αγίους. Γι' αυτό και αυτό το ωραίο Ευαγγελικό ανάγνωσμα είναι επιλεγμένο από τους Πατέρες μας και το διαβάζουμε στη μνήμη των μεγάλων Ιεραρχών, όπως ένας

μεγάλος Ιεράρχης και Διδάσκαλος της Εκκλησίας αναδείχθηκε ο Άγιος Αλέξανδρος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως.

Όπως και εκείνος δηλαδή, ακολούθησε τα βήματα του Ιησού Χριστού και αναδείχθηκε Ποιμένας και Διδάσκαλος του λαού του Θεού, εν πλήρει συνειδήσει, εισάγοντας τον εαυτό του σε κόπους και πόνους και θλίψεις, για να μπορέσει να κατορθώσει αυτό το οποίο ο Κύριος έκανε για μας. Δηλαδή, να εισέλθει αυτός εις την θύρα της Βασιλείας του Θεού, αλλά και να εισαγάγει μαζί του και τον λαό του Θεού· με τη διδασκαλία του, το κήρυγμά του, τη συμμετοχή του στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο.

Ας θυμηθούμε ότι εφέτος συμπληρώνονται ακριβώς 1700 χρόνια από τη σύγκληση της Πρώτης και Αγίας Οικουμενικής Συνόδου, το 325, στη Νίκαια της Βιθυνίας. Στη συνέχεια έδωσε έναν αγώνα και μία πορεία για να ενημερώσει τις κατά τόπους Εκκλησίες για τις αποφάσεις της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου και για τα πρώτα επτά άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως· το πώς, δηλαδή, θα πρέπει να ομολογούν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί την πίστη τους μέσα από το γνωστό σε όλους μας «Πιστεύω εις έναν Θεό...», που έφτιαξε τα επτά πρώτα άρθρα η Πρώτη Οικουμενική Σύνοδος το 325 μ.Χ. και δείτε πόσα χρόνια πέρασαν· το 381 να έρθει η Δευτέρα Οικουμενική Σύνοδος, να κατοχυρωθεί το Δόγμα, να ωριμάσει η δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μέσα στα μέλη της, για να συμπληρώσει τα υπόλοιπα πέντε άρθρα· δώδεκα συνολικά, δηλαδή, που λέμε κατά την ώρα που απαγγέλλουμε, ομολογούμε και προσευχόμαστε με το Σύμβολο της Πίστεως.

Αυτήν την αυτοσυνειδησία του Χριστού μας, ο Ιερός Αλέξανδρος την επέτυχε πλήρως στη ζωή του. Ταυτίστηκε με τον Αρχιποίμενα Χριστό και έγινε και αυτός Ποιμένας και Διδάσκαλος της Εκκλησίας του Χριστού. Γνώριζε ότι πάντοτε θα

υπάρχουν «λύκοι βαρείς» μέσα στην Εκκλησία, οι οποίοι με τη διδασκαλία τους τη στρεβλή, την κακή, την ανορθόδοξη και αιρετική, και με την πράξη τους και με το παράδειγμά τους, θα προσπαθούν να απομειώσουν την Ορθόδοξη Πίστη. Θα προσπαθούν – και από τότε μέχρι σήμερα που έχουμε πάντοτε αιρετικούς και αμφισβητίες μέσα στην Εκκλησία μας – να προσπαθήσουν να αλλάξουν το ήθος, το πνεύμα, τη διδασκαλία και το Δόγμα της Εκκλησίας, όπως αυτό παραδόθηκε από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό εις τους Αγίους Αποστόλους και Ευαγγελιστές, και εκείνοι εις τους Αποστολικούς Πατέρες, και στη συνέχεια μέχρι σήμερα, δια των Πατέρων και Επισκόπων και Πρεσβυτέρων μέσα στην Εκκλησία του Χριστού.

Ο Ιερός Αλέξανδρος αγωνίστηκε, έζησε τους διωγμούς, ταλαιπωρήθηκε, εκδιώχθηκε, αλλά και έζησε και τη δόξα της Εκκλησίας, όταν πλέον κτίστηκε η Κωνσταντινούπολη. Ο Ιερός Μητροφάνης, ο Άγιος εκείνος Επίσκοπος τον οποίον διαδέχθηκε ο Αλέξανδρος, εγνώρισε αυτήν την αλλαγή και την εγκαθίδρυση της Ανατολικής Αυτοκρατορίας και παρέδωσε την Επισκοπή στον εκλεκτό του· όχι με ιδιοτέλεια, αλλά εξαιτίας της πίστεως, του αγώνος, των προσπαθειών στον Ιερό Αλεξάνδρου να διαποιμάνει τον λαό του Θεού και να του μεταβιβάσει την αποστολική αξία και Χάρη.

Και όχι μόνον αυτό, αλλά και να του μεταβιβάσει το ένστικτο της Αποστολικής Διαδοχής και Χάριτος. Ποιο είναι αυτό; Το να αγωνίζεται ο Ορθόδοξος Ποιμένας υπέρ του Ποιμνίου του. «Εγώ είμι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Γιατί είμαι ο καλός Ποιμένας; Γιατί βάζω την ψυχή μου και την θυσιάζω υπέρ των προβάτων, υπέρ του Ποιμνίου, υπέρ του Λαού του Θεού. Αυτό σημαίνει Ποιμένας. Αυτό σημαίνει άνθρωπος του Θεού· να αγωνίζεται και να θυσιάζεται υπέρ του Θεού και των ανθρώπων του Θεού. Αυτό, επικυρώνει έναν Ποιμένα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας.

Και ο Ιερός Αλέξανδρος, αδελφοί, το έκανε αυτό κατά πλάτος και κατ' επιτομήν, σε όλη του τη ζωή, με όλη του την προσπάθεια και με όλον τον αγώνα. Και εμείς χαιρόμαστε που μέσα στην πόλη της Καρδίτσας υπάρχει αυτός ο Ιερός Ναός.

Σπάνια τιμάται ο Ιερός Αλέξανδρος, ένας τρυφερός, Ποιμένας, ένας ακραιφνής Διδάσκαλος, ένας συμπονετικός άνθρωπος με τη φιλανθρωπία και τα πνευματικά έργα τα οποία έκανε για το Ποίμνιο, για τον λαό του Θεού· γι' αυτό και ο Θεός τον ανέδειξε. Τον ανέδειξε σε Ποιμένα και Διδάσκαλο πνευματικό της Εκκλησίας. Και εμείς σήμερα τον έχουμε πρότυπο ζωής. Εμείς σήμερα τον επικαλούμαστε στη ζωή μας. Πόσα παιδιά, πόσοι άνθρωποι, τώρα που κοινωνήσαμε σήμερα, άνδρες και γυναίκες, φέρουν το όνομα του Ιερού Αλεξάνδρου και τον μνημονεύουν και χαίρονται για τον Άγιό τους, όπως χαίρεται και η Εκκλησία του Χριστού.

Και όταν έχουμε τέτοιους Ποιμένες, δεν έχουμε λόγους να στενοχωρούμαστε για τίποτε· γιατί εκείνοι, ως άγρυπνοι φρουροί της πνευματικής παρακαταθήκης, παραμένουν μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, για να προφυλάσσουν το Ποίμνιο από τους «λύκους τους βαρείς», που δεν έπαψαν ποτέ να υπάρχουν μέσα στην κοινωνία και να προσπαθούν να διεισδύσουν μέσα στην Εκκλησία με ανορθόδοξες, ανήθικες, ανοίκειες καταστάσεις, οι οποίες επιχειρούν να αλλοιώσουν το φρόνημα του Ορθοδόξου Χριστιανού, του Ορθοδόξου Πληρώματος.

Ένας τέτοιος Ποιμένας και Διδάσκαλος και οικονόμος των Μυστηρίων του Θεού ήταν ο Ιερός Αλέξανδρος. Και θα πρέπει όλοι μας να προσπαθούμε να τον μιμούμαστε στη ζωή μας· στην αρετή του, στην προσευχή του, στον αγώνα του

τον πνευματικό, στις γνώσεις του, στις θεολογικές του γνώσεις, για να μπορεί να σταθεί ενώπιον των ανθρώπων και να διδάξει και να ομολογήσει το Όνομα του Ιησού Χριστού.

Εύχομαι η Χάρις του Θεού, δια πρεσβειών του Ιεράρχου Αλεξάνδρου, να ευλογεί όλους και να σας αγιάζει. Με πολλές, πολλές ευχές, ιδιαίτερα στους εορτάζοντες και στις εορτάζουσες· αλλά και με πολλές ευχαριστίες, ακόμη περισσότερο, στον άρχοντα και διδάσκαλο, τον Πρωτοψάλτη μας, που σήμερα περικοσμεί το Ψαλτήριον του Ιερού Ναού του Αγίου Αλεξάνδρου εν μέσω θέρους· στον σεβαστό μας Δάσκαλο Θεόδωρο Βασιλικό, ο οποίος σήμερα και χθες, μέσα από την πνευματική του σκυτάλη και διαύγεια, μας προσέφερε ύμνους και ωδές πνευματικές, για να υμνήσουμε μαζί και με τους υπολοίπους ιεροψάλτες τον Άγιο Αλέξανδρο, αλλά και να δοξάσουμε και να λατρεύσουμε τον Κύριο της Δόξης, τον Ιησού Χριστό.

Ευχαριστούμε πολύ, δάσκαλε, που ήσασταν μαζί μας και χθες και σήμερα.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα σε όλους».

